Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

25 плюс

Ключем до знань відкриємо майбутнє

Листопад
Грудень
2011 року
№ 4 (29)

Не кожен уміє танцювати під музику майбутнього

Станіслав Єжи Лец

У ВПУ №25 навчаються НАЙКРАЩІ!

З Новим роком! З новою радістю!

У нас навчатися – престижно!

В авторитетному навчальному закладі – Вищому професійному училищі №25 м. Хмельницького – високопрофесійні педагоги, майстри виробничого навчання допомагають своїм вихованцям опановувати професії на базі дев'яти класів – електромонтерів, слюсарів з ремонту автомобілів, секретарів керівника, операторів комп'ютерного набору, обліковців з реєстрації бухгалтерських даних, живописців, а після одинадцятого – фахівців з діловодства, комерційної діяльності, дизайну (молодших спеціалістів за рівнем акредитації), які у попиті на ринку праці. У стінах училища підготовлено понад 3 тисячі кваліфікованих робітників та спеціалістів, понад 200 випускників закінчили його з відзнакою.

Нещодавно тут відбувся день відкритих дверей. На свято завітали майбутні учні зі своїми батьками. Виконуюча обов'язки директора Олена Олегівна Загіка ознайомила гостей з навчальним закладом, умовами прийому до нього, разом з викладачами та майстрами виробничого навчання відповіла на численні запитання.

Працівники ВПУ №25 розповідають потенційним вступникам про училище

Серед учасників заходу були й учні ВПУ №25, які заохочують до вступу в училище своїх родичів і знайомих

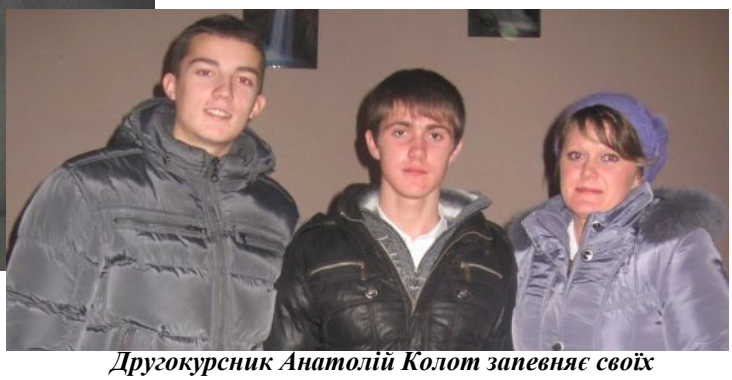

Другокурсник Анатолій Колот запевняє своїх родичів, що у ВПУ №25 навчатися престижно

Агітбригада ВПУ №25 довела, що в училищі – цікаві, популярні професії і не менш цікаве учнівське життя

Учасники профорієнтаційного заходу переглянули презентаційний фільм про учнівські будні, відвідали кабінети й лабораторії, навчально-виробничі майстерні, спортивний та актовий зали.

Сподобався гостям навчально-тренувальний центр, де учні опановують тонкощі майбутнього ремесла за новітніми технологіями з використанням інформаційно-обчислювальної техніки та засобів комунікації, що сприяє швидшій адаптації до умов виробництва тих, хто навчається.

Аматори сценічної творчості підготували для присутніх змістовну концертну програму. Колектив навчального закладу чекає на гарне поповнення в новому навчальному році.

Валерій Марценюк
Галина Брошневська

Благодійна акція юних волонтерів

РЕПОРТАЖ Валерія Марценюка та Галини Брошневської

Напередодні Дня Святого Миколая у Вищому професійному училищі №25 м. Хмельницького провели аукціон з продажу кращих робіт педагогів, майбутніх художників, а також ярмарок-розпродаж солодощів, які учні-волонтери приготували разом зі своїми батьками. За отримані кошти купили подарунки, які вручили в день Святого Миколая важко хворим дітям Хмельницької міської лікарні та підопічним обласного притулку для дітей «Промінь надії».

Головний лікар міської дитячої лікарні Іван Гуцул та працівники притулку подякували юним волонтерам за благодійництво та милосердя.

Благодійні ярмарки у нас стали доброю традицією

Ніхто не міг пройти мимо солодкого ярмарку

Виготовлені своїми руками вироби несуть тепло всім, хто їх торкається

Благодійницька скринька наповнювалася дуже швидко…

Хворим дітям найбільше потрібна увага

Малюки залюбки демонструють волонтерам усе, що вміють

Діти з дитячого притулку отримали промінь надії від наших волонтерів

Жива Газета №1

Є пропозиція!

Щоб учні не ходили на заняття «напівоголеними», у «пляжному» взутті, щоб не змагалися, хто одягається крутіше чи дорожче, - ввести форму одягу. Можна оголосити конкурс на розробку моделі форми.

Твоя (Ваша) думка:

Є відповіді «за», і «проти». Аргументів «проти» - нема. Аргументи «за»:
- має бути в навчальному закладі свій дрескод, головне , щоб одяг був зручний та привабливий;
- у формі всі акуратні, ніхто не виділяється багатством чи модою;
- форма – добре, але модель має бути нестандартна, оригінальна, щоб вирізнятися серед інших закладів;
- форма має бути така, щоб її носили із задоволенням;
- у введенні гарної, зручної форми є і виховний аспект (менше будуть деякі «хизуватися»).

Завершіть фразу:

Якби моя воля, то я б…

- створив би більш комфортні умови і в навчальному корпусі, і в гуртожитку;
- відкрив би в гуртожитку буфет;
- ввів би жорсткіший порядок;
- закохалась би;
- підвищила б стипендію до 500 грн.;
- ввела б училищну стипендію для найактивніших учнів;
- дала дозвіл, щоб гуртожиток закривався, як раніше, о 22.00;
- ішов би вже на пенсію (старші);
- підвищила б собі зарплату (старші);
- зробив би уроки по 30 хвилин;
- дозволила б вільне відвідування уроків;
- ввела б, крім зимових, осінні та весняні канікули;
- створив би коледж на базі училища;
- зробила б приміщення зсередини і зовні привабливим, категорично заборонила б сірий колір;
- придумала б таку форму, щоб нас здалеку розпізнавали – то було би прикольно;
- ввела обов'язкове правило – щоб завжди було весело і радісно, навіть на уроках.

Відкритий мікрофон

Звертаюсь до директора училища із запитанням:

- Чому така неприваблива клумба перед училищем?
- Чому перерви такі короткі?
- Чому стипендія така мала?
- Коли з'являться серветки в їдальні?
- Чи набуде училище статусу коледжа?
- Коли будуть регулярно проводитися в училищі дискотеки?
- Коли в училищі буде організована радіогазета?
- Чи не можна ввести в училищі додаткову стипедію для активних учнів?
- Чи можна ввести вільне відвідування з умовою здачі вчасно всіх тем?
- Чому розпорядилися закривати гуртожиток о 20.00?

Жива Газета №2

Є пропозиція!

Виділити в училищі стіну або частину стіни, щоб кожен за бажанням міг зобразити на ній те, що проситься з душі, щоб кожен мав можливість втілити політ своєї фантазії. З однією умовою – пристойність зображуваного.

Твоя (Ваша) думка:

Більшість опитаних (учнів і дорослих) – «за» пропозицію і лише двоє дорослих – проти. Аргументи «за» сходяться на тому, що таке введення було б цікавим, в дусі сучасних уподобань молоді, дало б свободу творчості і свободу вираження думки та почуттів, а також привчало би до культури такої форми самовираження. Одне із висловлювань «за»: «Стільки є таких стін, які аж просяться, щоб їх розписали. Якби на таке пішла дирекція, то вона би вбила відразу двох зайців, а то й більше».
Два аргументи «проти»:
1. «Ні, я не згодна, бо діти, які навчаються, з халатністю поставляться до цього».
2. «Реально це неможливо! На одному стенді не вистачить місця для польоту фантазії усіх учнів! А для того, щоб «вилити свою душу», у нас є психолог, майстри-вихователі, класні керівники!»

Завершіть фразу:

Я люблю читати, бо…

- багато чого пізнаю з книг;
- книга для мене – це святе;
- це цікаво, захоплююче; це – круто;
- так навчила мати, так виховували;
- без книги не уявляю свого нормального життя;
- це пізнавально, бо люблю знаходити цікаву інформацію, якою хочеться поділитися з іншими;
- швидше засинаю;
- в книзі є багато потрібного і важливого;
- книга – мій світ;
- подобається філософська література, яка спонукає замислюватися;

Я не люблю читати, бо…

- це не цікаво; це нудно, це не моє.

Відкритий мікрофон

*Тема: «**Що для тебе КРАСА? Що потворне і що красиве оточує тебе?**»*

КРАСА або красиве – це…

- коли в мене і в людей, які мене оточують, усе прекрасно;
- природа і хороші люди; світ навколо;
- гармонія зовнішнього і внутрішнього; душа людини;
- люди, які тебе поважають; вірні друзі;
- те, що милує око і душу, приносить радість;
- коли намагаєшся бачити красу і в некрасивому;
- Таня Дрозд; Мар'яна Парубоча; наша Валюша (3С-09);
- чарівна посмішка, душа людини;
- те, що врятує світ;
- весна; наше життя;
- діти, материнство;
- ми – здорові, виховані, цікаві;

ПОТВОРНЕ – це…

- зрада; злість;
- те, що мені, на щастя, не трапляється;
- люди з поганими звичками;
- політика в країні;
- «прокурена» і «пропита» жінка, дівчина;
- не про нас!

Від редакції: ***Відповіді та коментарі адміністрації училища – в наступному номері***

Успішна команда

В такому командному складі агітбригада ВПУ №25 виступала вперше. Але конкурсний виступ, що відбувся 7 грудня, виявився вдалим.

Агітбригада ВПУ№25 (зліва) серед таких же команд ПТНЗ міста

Наша агітбригада «ІНТЕРВАЛ» (інтерактивні, вольові, амбітні люди) у конкурсі агітбригад «Моя професія – моя гордість» серед команд міських ПТНЗ зайняла ІІ місце і вийшла у фінал. Ось вона – наша команда: Богдана Гаврюшина (капітан), Марія Гарбуз, Юлія Гусарець, Ліза Юрчук, Дмитро Кушлак, Владислав Сторожук, Тарас Веприк, Олександр Суліма, Ярослав Здебський, Олег Палій. Чимало зусиль до нашої перемоги доклали художній керівник Т.В. Пристинська, керівник музичних гуртків С.П. Кравчук, заступник директора з виховної роботи В.І. Варцаба.

Після конкурсу в нас залишилось багато вражень та емоцій, адже для більшості з нас це був перший вихід на сцену. Ми дуже хвилювалися, але успіх компенсував усі переживання. Більше того, під час репетицій та виступу наша команда дуже здружилась. Тепер плануємо поїхати під час новорічних свят до Львова. 17 грудня дружною командою виступили й на дні відкритих дверей.

Владислав Сторожук,
учень групи №14, член агітбригади

Наш всюдисущий ОБ'ЄКТИВ

Наш фотооб'єктив зафіксував передсвяткові конкурси витинанок та вертепів, що викликали хвилю неповторних емоцій і в тих, хто творив красу своїми руками, і в тих, хто споглядав її.
Не зміг пройти мимо нашого об'єктива і Святий Миколай, який уже традиційно вітає всіх (особливо Микол) на учнівській лінійці. Правда, на цей раз у нього були помічники – добре знайомі всім листоноша Пєчкін та кіт Матроскін. Як би там не було, а грудень порадував нас не тільки новорічними приготуваннями і добрими сподіваннями, а й цікавими подіями в рідному училищі. Нехай радісним буде й наступний рік для кожного з нас!

«СНІД! СТОСУЄТЬСЯ КОЖНОГО!»

(З конкурсних перегонів)

На виконання «Національної програми забезпечення профілактики ВІЛ-інфекції, допомоги та лікування ВІЛ-інфікованих і хворих на СНІД на 2009-13 роки» з 11-го по 21-е листопада 2011 року у Вищому професійному училищі № 25 проведено 1-й етап обласного заочного творчого конкурсу «СНІД! Стосується кожного!», організованого управлінням освіти і науки Хмельницької облдержадміністрації та Хмельницьким державним центром естетичного виховання учнівської молоді.

Конкурс має на меті: привернення уваги громадськості та сприяння зміні суспільної свідомості щодо проблеми ВІЛ/СНІДу; формування толерантного ставлення до людей, які живуть з ВІЛ/СНІДом, їхніх рідних і близьких; сприяння підвищенню рівня особистої відповідальності у відповідь на епідемію; сприяння пропаганді здорового способу життя; залучення учнів до усвідомлення і систематичної участі у вирішенні важливих питань життя групи та професійно-технічного навчального закладу; створення можливостей для самореалізації учнів у конкретних справах.

Перший етап конкурсу проводився на рівні навчального закладу у двох номінаціях: «Кращий твір, краща стаття» та «Краща фотографія, кращий плакат».
У номінації «Кращий твір, краща стаття» взяли участь учні 3-го курсу – учасники минулорічного пілотного тренінгового впровадження навчальної програми зі здорового способу життя та профілактики ВІЛ/СНІД у рамках реалізації проекту Німецького товариства технічного співробітництва (GTZ) «Профілактика ВІЛСНІД у Східній Європі».
Перше місце в номінації «Кращий твір, краща стаття» посіла творча робота «Зменшення стигми та дискримінації, формування толерантного ставлення до людей, які живуть з ВІЛ» учениці групи №33 Івanни Тринадцятко.
Призерами стали: Юлія Гусарець (група №33) з творчою роботою «Добровільне тестування на ВІЛ – невід'ємна складова профілактики поширення ВІЛ»; Дарія Рудник (група №37), яка підняла проблеми людей, котрі живуть з ВІЛ; Мирослава Побережна (група №37), яка змагалася з тими, хто розмірковував на тему:«Зменшення стигми та дискримінації, формування толерантного ставлення до людей, які живуть з ВІЛ».
У номінації «Краща фотографія, кращий плакат» перемогла спільна творча робота учениць 11 групи Аліни Скубеник та Лізи Юрчук – плакат на тему: «СНІД! Стосується кожного!».
Переможці 1-го етапу обласного заочного творчого конкурсу «СНІД! Стосується кожного!» Іванна Тринадцятко, Аліна Скубеник та Ліза Юрчук у грудні 2011 року візьмуть участь у 2-му етапі конкурсу.
Зичимо успіхів і гарних результатів нашим учням – учасникам обласного заочного творчого конкурсу «СНІД! Стосується кожного!»

Матеріал підготували:
Варцаба В.І.,
заступник директора з ВР і СЗ ВПУ №25;
Дунець Л.М.,
практичний психолог ВПУ №25

Покликання – волонтер

На фото: ***учні-волонтери закликають бути толерантними до ВІЛ-інфікованих людей. У центрі – Ірина Сисак, керівник волонтерського загону ВПУ №25***

30 листопада 2011 року в актовій залі обласної Ради профспілок відбулась конференція волонтерів обласного центру. Її учасниками стали кращі представники волонтерських загонів навчальних закладів та ЖЕКів міста. На початку роботи конференції відбулося покладання вінка до пам'ятника воїнам-афганцям. Для цієї почесної місії був делегований і представник ВПУ №25.
У звітній доповіді голови волонтерського руху міської ради ветеранів війни Валентини Степанівни Коляденко відзначені здобутки волонтерів міста. Серед учасників цієї благородної справи з професійно-технічних навчальних закладів кращими названі волонтери ВПУ №25. Віце-президент УПР училища Ірина Сисак доповіла про взаємовідносини волонтерів-республіканців з людьми поважного віку – мешканцями геріатричного пансіонату, про допомогу дітям-сиротам. Досвідом роботи волонтерських загонів поділилися ще п'ять представників навчальних закладів. Колектив ВПУ №25 нагороджений Почесною грамотою та цінним подарунком.

Волонтерська служба УПР

Болить! Чи варта цигарка того, щоб ти взяв її в руки?

Куріння сьогодні – чимала проблема не тільки дорослих, а й молоді, підлітків і, як не прикро, навіть менших дітей. При цьому всі чудово знають, що курити – це шкідлива й зовсім непотрібна звичка. Але я хочу повести мову про інший бік цієї «епідемії людської слабкості».

І я, і кожен із вас не раз стикається з випадками, коли куріння є причиною сварок, брехні, виправдань, а то й нещасть. Але чому ніхто не замислюється над таким простим питання:м: «Навіщо це мені? Навіщо псувати своє здоров'я, стосунки з близькими людьми? Навіщо почуватися злодієм, коли ховаєшся з цигаркою по темних кутках? Щоб відчувати себе крутим (крутою)?» Але ж цього можна добитися, якщо вчинити навпаки – принципово ніколи не брати до рук цигарку! Цим сьогодні швидше звернеш на себе увагу. Та й чи варто добиватися уваги компанії, де курять, п'ють? У кожного є вибір: життя без цигарки і повага сильних духом людей чи купа проблем. Чому більшість вибирає друге? Може, причинами є душевна сліпота і лінь, а ще – егоїзм. Егоїзм заважає розпізнати добре і зле. Тому часто ми ставимо в незручне становище своїх батьків, підставляємо друзів тільки через те, що не можемо контролювати свої дії і вчинки.

Нерідко кажуть (не раз і сама чула від знайомих), що «обставини змушують» взяти в руки цигарку. Найчастіше це трапляється через непорозуміння з людиною протилежної статі. Тут же, на сходинці поряд стоїть і причина «так я відчую себе «своїм» у колі однолітків». При цьому ти не думаєш, що насправді ти не те, що не постаєш в очах тих же однолітків рівним, а значно слабшим, бо піддаєшся на їхні умови. Ти слабший, бо ти підкорився, бо ти не маєш почуття власної гідності.

А одного разу батьки знайшли в її сумці пачку цигарок і покарали її, залишивши гарячою праскою слід «від цигарки» на її долоні. Після цього вона дала СОБІ слово, що остання, викурена нею цього дня, цигарка стане останньою в її житті

Говорити, скажете, легко. Але є люди, які дійшли до таких висновків через душевний біль і не тільки душевний…. Моя подруга старша за мене на 3 роки. Пригадую, як на свій 15-ий день народження «за порадою друзів» вона спробувала закурити. Мені вона тоді категорично заборонила такі спроби, за що я їй завжди буду вдячна. Чесно кажучи, мені й не хотілося, бо чомусь не переносила цигарковий дим. Але «за компанії» у 12-літньому віці могла й поекспериментувати. Та добре, коли старші друзі вчасно надоумлять. Одначе сама подруга втяглася в куріння настільки, що, не покуривши, переживала болісні відчуття, та ще більший біль відчувала через те, що доводилося це робити крадькома. А одного разу батьки знайшли в її сумці пачку цигарок і покарали її, залишивши гарячою праскою слід «від цигарки» на її долоні. Після цього вона дала СОБІ слово, що остання, викурена нею цього дня, цигарка стане останньою в її житті.

Жахливо отримати такий урок, без якого запросто можна було обійтися, якщо слухати себе, а не «підбурювачів» (таких завжди вистачає навколо тебе). А ще жахливіше почуватися винним, якщо насправді не винен, правопорушником, якщо таким не є. Мені довелось пережити таку ситуацію. Якось у школі були скорочені уроки, і я з друзями пішла погуляти. Відразу ж у дворі школи вони дістали цигарки й почали курити. Повз нас саме проходили міліціонери. Як мовиться, «попались на гарячому». За моє некуріння, а просто присутність поряд з тими, хто курив, я змушена була писати пояснення у відділі міліції, потім мене чекали не вельми приємні розмови з учителями, рідними. Найбільшу гіркоту відчула через те, що мені не вірили! Я бачила в очах учителів, рідних недовіру моїм запевненням, що я тільки стояла поряд. Цю тяжкість мені було найважче носити в душі. Але добре, що один із друзів захистив мене від нападів і підтвердив мої слова. І хоч усе обійшлося лише розмовами та сварками, та мене й зараз душать сльози, коли згадую свій стан. Ось і думаю собі: чи варта та цигарка таких переживань, докорів совісті, не кажучи вже про загублене здоров'я.

Можливо, завзятий курець і не замислюється над такими речами, бо куріння стало його звичкою. Але ж не звичка володіє людиною, а людина звичкою. Подумайте над запитанням, у заголовку і спробуйте дати на нього відповідь – СОБІ! А я додам: якщо ви остаточно вирішили зіпсувати своє життя, то спробуйте зробити так, щоб не псувати його іншим.

Анна Трембач

Щоденник Душі на сторінках «25 плюс»

Перш за все, хочу подякувати тобі, Щоденнику за те, що ти є, що не залишаєш нікого в скрутну хвилину. Я, як і всі, маю свої проблеми й радощі, переживаю хвилини радості й хвилини печалі. Прочитав усі сповіді в Щоденнику і зрозумів, що, звертаючись до нього, можна отримати відповіді на свої запитання, можна поділитися думками – і тебе зрозуміють. Розкажу свою історію. Коли я навчався в школі в середніх класах, то мав багато друзів. Та один випадок змінив моє життя. Одного разу в наш клас прийшов новий учень. Раніше я його бачив у селі, та не звертав увагу, думав: «Напевно, з міста до родичів приїжджає, покрутиться тут, та й поїде додому»…

В перші дні новачок ніяк не міг ні з ким потоваришувати. Тому я першим підійшов до нього й запропонував свою допомогу. Так ми стали друзями. Якось він закурив при мені цигарку, що мене дуже здивувало. Та його моє здивування ошелешило ще більше. Він авторитетно сказав тоді: «Якщо ти почнеш курити, то всі будуть ставитись до тебе, як до дорослої людини». В тому віці для мене то був досить-таки серйозний аргумент.

Згодом у моєму житті почалися проблеми. Спочатку я посварився зі своїми давніми друзями, потім почав пропускати уроки. А потім… погано повівся з батькам і зі словами «Я вас ненавиджу!» пішов з дому. Через якихось два дні я почав сумувати за своїми друзями, а ще більше за батьками. Коли повернувся додому, то не впізнав своїх батьків – вони виглядали жахливо. Мене гризли докори совісті. Я підійшов до мами, вибачився й пообіцяв, що більше ніколи так не зроблю. Мама заплакала. Відтоді я перестав спілкуватися з тим хлопцем. У мене тепер зовсім інше розуміння дружби. Мені вдалося повернути своїх справжніх друзів. А батьки… Вони все прощають. Але хочеться звернутися до читачів: «Не повторюйте моїх помилок!»

Odyn v poli ne voin

Василь Шимоня

Дивна ця річ – СОН!

Якось мені приснився сон, у якому мені довелося побувати в таких місцях, де я ніколи не бував і про які нічого іншого, крім загальновідомого, не знав. Я мандрував джунглями Південної Америки, намагався знайти там хоч одну живу душу (мається на увазі – людину). Раптом переді мною «відкрилося» те, що ми називаємо «галявиною». На цій «галявині» розкинулось… по-нашому, село. А люди жили в ньому – дивні. Я розумів, що це давнє плем'я, яке не знало жодних благ цивілізації. Коли наступила ніч, вони розпалили багаття і впродовж декількох хвилин, пританцьовуючи, бігали навколо вогнища. Але й це для мене дивним не було. Я знав, що вони здійснюють ритуали. Раптом через мою необачність мене запримітили стражники. Вони схопили мене й повели до вождя…

Тут, на щастя, я прокинувся. Та мене вразило, наскільки реальні картинки я бачив. Звідки в моїй голові могло таке взятися? Спочатку я звернувся до Інтернету в пошуках пояснення, що міг віщувати такий сон. Віповідь знайшов, але ще цікавішою була інформація про сон узагалі.

А й справді, що ж таке сон? Про це замислювались і замислюються по цей день багато вчених з області вивчення людини. Дехто переконаний, що сон – це особлива форма роботи мозку. А людина спить для того, щоб захиститися від різних стресів та зовнішніх чинників, які негативно впливають на організм людини.

Проведено ряд цікавих експериментів. Наприклад, в одному з них брали участь двоє людей з різних країн (одна людина – із США, інша – з Росії. Обидва експериментатори прикріплені до приладу, який слідкував за станом людини, за її життєвими показниками. Ставилось завдання перевірити, як на сон буде впливати такий подразник, як світло. Для цього над кожним встановлено по лампі так, щоби промінь світла падав прямо в очі піддослідних, які мали б закрити очі й заснути. Але їм це не вдалося через дію такого фізичного подразника, як світло. Потім перевірили вплив музики на сон. Для цього на піддослідних наділи навушники, в яких звучала класична музика. Піддослідним вдалося заснути, але не відразу, а після години прослуховування класичної музики. Ці досліди довели, що фізичні чинники дуже сильно впливають на організм людини. Та в третьому досліді на людей не діяли ніякі чинники. Піддослідні легко заснули.

Але не тільки вчені досліджують цей дивний стан людини, але й так звані «люди-індиго», тобто люди, які мають зв'язки з іншими світами. За їхніми словами, сон – це стан людини, в якому вона переходить з одного тіла в інше. Це означає, що одна людина може «мати тіла» в різних куточках земної кулі. Та коли одне із тіл відходить в інший світ, тобто помирає, то людина може зовсім не спати і не втомлюватися навіть від найважчої роботи. Вчені намагалися спростувати цю теорію, та ні спростувати, ні довести її не вдається. Як і в попередньому випадку, було проведено багато різноманітних експериментів. Одні результати були на користь учених, інші – на користь екстрасенсів. Один із експериментів довів, що під час сну людина переходить в інше тіло, але не керує ним, а лише спостерігає за його діями, а потім точно може розповісти, що з нею відбувалося.

Багато й іншої цікавої інформації знайшов я в «коморах» Інтернету, але від цього в мене виникло ще більше запитань. Як пояснити, наприклад, коли присниться тобі давноминулий час – і то так яскраво й чітко, наче ти лише вчора – звідти? А ви над цим не замислювалися? І що цікавого вам сниться? Чи сняться вам «віщі» сни?

Та й узагалі – що ж таке сон? Хоч цей феномен досліджується вже протягом століть, та все ж ніхто так і не зміг його пояснити. Дивна річ – СОН! Правда ж?

ПРОЕКТ газети «25 плюс»

Згадують діти війни

Антон Каспров

Таке забути не можна

Чорна фашистська мла покрила наше село Корначівку. Те, чому раділи дитячі очі, завмерло; пішли в глибокі ліси кабани, косулі; щезли з лук понад річкою Ушиця чорно-білі лелеки, чаплі; стихли голоси співочих птахів. Добровільно пішло на фронт усе чоловіче населення, в селі залишились жінки, діти, старики, яких поліцаї виганяли в поле. Серп, коса, лопата не випускалися з рук. Тяжка праця – з досвітку до смерканку. Хто не слухався – карався батогом.

Мені було тоді 5 років, але й донині перед очима мигають оплявухи чи палиці й батоги на зігнутих тендітних жіночих спинах. Таке не можна забути, бо сам не тільки бачив, а й відчував те на своїх дитячих плечах. Голод, холод поселилися в наших серцях. Уся худоба, зібраний урожай вивозились у Німеччину. Боячись помсти, поліцаї та їхні посіпаки на ніч виїжджали з села. Ночами поверталися з лісу підлітки, які ховалися від фашистів, щоб їх не забрали до Німеччини. З ними приходили й незнайомі чоловіки, з кожним разом усе більше. Жителі села збиралися невеликими групками і про щось розмовляли. В наш дім, що стояв над яром, приходили троє-четверо людей, діставали чорний ящик. Якийсь білявий хлопець постійно сидів у навушниках і слухав, щось записував і ділився з друзьями. У дворі стояли коні, біля них чергували по черзі.

Якось під вечір я вибіг до школи й зустрів там друзів Колю Земляка та Женю Боднаря. Вони раділи й розказували, що поліцаї зібрали свої пожитки й утекли з села. З боку Житомира чулася канонада. Над селами розліталися літаки, зі страшним виттям проносилися над головами. То раптом деякі кидали бомби, здригалася земля, в будинках вилітали шибки. А потім знову все стихало.

Сонце сідало за горизонт, коли в село в'їхала невелика група вершників. До нас зайшли вже старі знайомі. Привіталися, про щось погомоніли з мамою. Мама попросила принести води, бо треба закип'ятити воду й нагодувати гостей. Ми з сестрою взяли відро й побігли до криниці. Білявий знову сів за стіл, розчохлив чорний ящик, надів навушники й уважно слухав. Коли мама приготувала картоплю й поклала на стіл казанок, один із чоловіків скинув накидку – і виявився в німецькій формі. Ми з сестрою злякалися, але мама заспокоїла: «Це наші хлопці», - сказала тихо. Від неї ми дізналися, що Київ і Житомир уже звільнені від фашистів. Удосвіта наші гості швиденько зібралися, осідлали коней і подалися в сторону Бесарабії. «Бережіть себе! Німець відступає – скоро буде тут», - попередили нас на прощання. Потім мама нам розкаже, що під Вінницею вони потрапили в засаду і троє з них загинули. Хороші були хлопці, зовсім молоді…

З відступом фашистів на захід, село Корничівка виявилось на фланзі німецької армії. Нам було видно, як фашисти рухалися протилежним берегом річки до села Поросядків. Невеликі групи проходили схилами горбів і луками. Наше село розташувалося понад річкою Ушиця, а переправою служив невеликий дерев'яний міст біля млина. Під вечір німець зупинився біля того млина. Малі групки перейшли на нашу сторону й розбіглися по ближніх хатах. Всюди чулися фашистські окрики: «Мамка – яйка!» Наповнивши торби яйцями, птицею, німці повернулися на протилежний берег.

Коли стемніло, дід Тютюнник зібрав зо два десятки підлітків на схилі гори Бубнівка, озброїв їх добутими автоматами, парою кулеметів, – і вони засіли при вході до штольні, звідки добре видніліся міст і млин. Коли фашисти намагалися перейти на нашу сторону, хлопчаки відкривали по мосту вогонь. Правда, до ранку закінчилися патрони, і дід Тютюнник благополучно через штольню відвів хлопців у ліс. Але завдяки їм село Корначівка всю ночь залишалося не зайнятим фашистами.

Ні, таке забути не можна…

«Ми ще живі, але нас уже нема…»

Цей лист вісімнадцятилітньої у різних варіаціях поширюється в молодіжному середовищі. Редакція вирішила розмістити його на сторінках газети й запросити наших читачів до обговорення цих злободенних питань, які піднімаються автором листа. Тож, запрошуємо до розмови! Чекаємо листів небайдужих. Поштова скринька та електронна пошта прийме ваші одкровення.

«...Мені дуже потрібно, щоб мій лист прочитала молодь – дівчата й хлопці. А ще я хочу, щоб його прочитали дорослі дядьки й тітки, які взяли на себе відповідальність вирішувати, що нам, молодим, корисно, а що – ні.

Мені 18 років. Звати Ольга. Прізвище не повідомляю... Ось уже два роки я хвора важкою формою невиліковної венеричної хвороби (*в інших варіантах – це СНІД).* У лікарні я не одна, тут у мене такі ж подруги й друзі. Тепер на все дивлюся по-іншому, ніж раніше.

Навіщо ви, дорослі, нас, дітей своїх, «під танк» кинули? Навіщо зіпсували сексом, «порнухою», наркотиками? Ми були ще дітьми, а вже «дяді» тягли в постіль. «Матусі» одержували за дітей гроші. Ви винуваті в наших хворобах і наших смертях! Вам хотілося розслабитися. Ви розвели «блакитних», ви заохочуєте порнуху. Проповідуєте «вільні зв'язки», афішуєте «режисерів-гомиків», ви зрощуєте все це, задовільняєте своє біснування. А ми вмираємо.

Ми поступово вмираємо, і не треба брехати, що нічого з нами не трапиться, що ми будемо жити... У нас не буде любові, не буде сімей, ми не народимо дітей. Ви розумієте, що діється з нами, поколінням, яке прийшло після вас?! Ми ще живі, але нас уже немає. Нас позбавили дитинства й відібрали наше майбутнє. Коли я зустрічаю на вулиці людей літнього віку, дивлюся на них, мною оволодіває незрозуміле почуття, не знаю, з чим його зрівняти. У ньому образа, злість, безвихідь, страх, заздрість, безсилля й неможливість що-небудь змінити. Пізно. Ми не знали, що означає любов, не знали понять «сором», «моральність», «ганьба», «цнотливість». Усе це зникло зі школи, з життя. Але ж ви це знали?! Ось ви доживаєте до сімдесяти років, вісімдесяти й більше, а ми не доживемо! Ми вмремо молодими! За що? Навіщо? Четверо моїх друзів, учорашніх учнів, померли. У моргах лежать холодні. Ми вже ховаємо один одного.

Чому ви нас не попередили з вашим «безпечним сексом»? Нам хочеться жити! Краще б нам цілину орати, трактори водити, ніж в іномарках умирати від венеричних хвороб, СНІДу, які стали для молоді поширеними й буденними, як нежить.

Я боялася чоловіків, а тепер нічого не боюся, мені однаково. Хай вони мене бояться, адже якщо поведуться зі мною вільно, одержать «нагороду»...

Ми були маленькими, не знали, як народжуються діти, думали, що їх знаходять у капусті або приносять лелеки. Хай би вже краще продовжували знаходити в капусті, не знати б нам нічого іншого якомога довше.

І ніхто вас не буде судити за нас. Ви ж нікого власноручно не вбивали. Ви розтлівали нас, ви «відкривали» нам очі в школах, як «добре» цим займатися не в підвалах, а «цивілізовано», і демонстрували фільми, давали брошури. Таких ґвалтівників зараз не судять, їх заохочують, вибирають до влади. Ви продовжуєте це робити з іншими дітьми, які молодші за нас. Зупиніться!

Як була б я тепер вдячна тому, хто вирвав би в мене з рук цигарку, хто відшмагав би мене кропивою по задньому місці, коли мене ще можливо було врятувати, витягнути «з-під танку».

Допоможіть тим, хто переживає за народ, зупиніть те, що відбувається скрізь.

Прийміть закони й забороніть порнорекламу, порнолітературу й подібні фільми, наркотики, горілку. Ми гинемо, і ви також.

Хто там «на танку»? П'яні, «блакитні», «вільні» від сорому?
Ми під ними... нас переїхали.
Усі…»

Ольга

Наводимо думку іншої молодої людини – Юлії: *Про що ви взагалі говорите? Хто вас під танк кидав? З тридцяти колишніх учнів мого класу тільки двоє – нормальні, які чогось досягли в житті, не спились, не скурились. Їм говорили все те ж саме, що й вам. Просто ви слабкодухі, не можете перебороти думку інших про вас, хочете, щоб вас жаліли, що робить вас ще слабшими. У всьому винні тільки ви! Я нічого не кажу про хворобу, яка нікого не шкодує, це страшно... дуже страшно... і нехай всіх Бог береже від неї. Але не звинувачуйте в цьому когось. Все, що маємо, – результат наших вчинків!*

А як міркуєш ти?

На цю глибоко філософську тему дискутували члени дискусійного клубу «Істина». Як розмірковує наша молодь на тему життєвих цінностей – читайте в коментарях, залишених клубівцями після засідання

Репортаж КІС з дискусійного клубу «Істина

Людина народжується для вічності?...

Клуби за інтересами з початку їх створення полюбилися учнями. Ось і на цей раз, не дивлячись на непросту тему, яка мала обговорюватися в дискусійному клубі «Істина», учні із задоволенням завітали до Клубу-кав'ярні «Афіна» (себто до бібліотеки ВПУ №25), де учні проводять по третіх четвергах своє дозвілля в клубах за інтересами.

Навіть найскладніші філософські питання не є складними для тих, хто живе не бездумно

На цей раз цікаве й суперечливе питання постало перед клубівцями. Одна точка зору: «Людина – ніщо. Людина приходить із небуття і йде в небуття», а друга: «Кожна людина – це велетенський і неповторний світ. Між Небом і Землею людина найцінніша». Інше філософське питання, не менш суперечливе, запропоноване для обговорення, в поетичній формі висловила Леся Українка: «Ні! Я жива! Я буду вічно жити! Я в серці маю те, що не вмирає...» Ці слова Лесі Українки – не лише поетичний образ. Вони містять у собі глибоку думку про те. що людина може існувати й після смерті. Так вважала не лише велика українська поетеса. «Хто вмер, але не забутий, той безсмертний» - стверджував ще давньокитайський філософ Лао-Цзи.

Замислитися над непростими питаннями буття змусили і два надзвичайно зворушливі відеоролики. Обговорення виявилося дуже цікавим. Наостанок усі бажаючі висловили свої міркування щодо життєвих цінностей. Деякі висловлювання хочеться навести, бо вони дуже яскраво пітверджують, що наша молодь не така вже безнадійна, як це ми часто чуємо.

Отже, міркування учнів про життєві цінності:

***

Найперша цінність – це саме життя. Ці щасливі миті, коли ми проводимо їх зі своїми рідними, близькими, друзями. Для мене цінністю є навіть миті, коли я їду у вихідні додому, до своєї матусі, яку дуже люблю. Я ціную своїх друзів, які мене підтримують у важку хвилину. Моя найкраща подруга інколи критикує мене, і хоч я злюся, та все одно ціную те, що я їй не байдужа. А ще я ціную кожну мить, проведену з моєю коханою людиною. Часто буває дуже шкода тих дорогоцінних хвилин спілкування, потрачених на безглузді сварки та непорозуміння. Є ще дуже багато життєвих цінностей, які складають цінність самого життя.

***

Життєвими цінностями вважаю насамперед сім'ю, здоров'я, а ще – гарно дожити до пенсійного віку й мати достатньо грошей.

***

Для мене найперша цінність – моя сім'я, в якій формуються й інші цінності – моральні та матеріальні.

***

Найважливішою цінністю для мене є саме моє життя. Яким я його буду творити, таким воно й буде. А в цьому житті навіть найменша буденна дрібничка становить цінність. Шкода тільки, що ми цього не цінуємо насправді – і той же поцілунок мами, і чиєсь вітання, і посмішку. І кожен прожитий день.

***

На мою думку, в кожної людини повинна бути своя мрія, мета, щоб ця людина зрозуміла для чого вона живе. Знання чи відчуття свого призначення – то і є цінність.

***

Для багатьох людей цінностями є гроші та матеріальні блага. Для мене – більш важлива духовність.

***

Для мене цінностями є мої батьки, родина, те, що я живу, чого досягаю. Ціную також свій час, який не можна згаяти марно, і людей, які мене люблять і поважають.

***

Наважливіше для мене – життя. Я не звертаю уваги на те, що одні живуть у бідності, а інші – в багатстві. Я щаслива, бо просто живу саме в цьому світі, саме в цей час.

***

Я не вважаю себе якоюсь особливою людиною, з особливими думками. Часто в людей думки збігаються, хоч кажуть «скільки людей – стільки й думок». Так само збігаються й думки про цінності. Тому я нового не скажу, коли розкрию свої цінності, а це – бачитися з рідними та друзями, кохати, відчути радість батьківства. Взагалі цінності – це не щось особливе, а досить банальна річ, без якої не можна жити нормальним (таким, як тобі хочеться) життям.

***

Майбутнє – наша неминучість.
Дано для чогось нам життя.
До добра не веде байдужість –
Вона веде до забуття.
Безсмертя ж просто не дається –
Це те, що в пам'яті живе.
Й тоді людині надається
Життя безсмертне і нове.

Галя

Я не вважаю, що для людини на першому місці повинні стояти матеріальні блага – гроші, автомобіль, квартира й таке інше. Але це – вибір кожного. Я, наприклад, ціную свою родину, свій рід і мою майбутню сім'ю. Для мене найважливішим є моя майбутня сімя, мої батьки, дідусі та бабусі. Головне – усвідомлювати, що ти живеш не стільки для себе, як для інших. Бо в скрутну хвилину людині краще звертатися до Бога та людей, а не шукати вихід в алкоголі чи самогубстві, як це роблять слабкодухі.

***

Прожити життя достойно – ось найбільша цінність. Люблячи життя, потрібно жити так, щоб бути дружнім зі всіма, не мати ворогів, а ще – побудувати сім'ю і досягти чогось значного заради своїх дітей.

Команда Інформаційного Суспільства ВПУ №25 – це команда небайдужих. В цьому – наша цінність

Поетичний дебют

Тетяна Богуш

***
Весняна повінь знов заполонила душу.
Життя, як вир, забилося в мені.
Я так пекельно довго мріяла вві сні!
Прокинулась – тепер на все дивитись мушу.

Цей світ, в якому так багато зла,
Де діти прагнуть ласки і тепла,
Де старості простягнута долоня
Чекає, щоб я милість подала.

Де Матінка-Природа на колінах
У страшних ранах. Боже, борони
Від тих кривавих ран! Бо кожна крапля
Тече і запікає серце, як смола.

Що можу я – краплина в Океані?
Що мушу, що повинна, чим зараджу,
Як туга роздирає груди й серце крає?!
І тоді в надії я до Учителя звертаюсь палко!

- Що можу? – пролунало у світи.
- Дитино, пам'ятай, що можеш все ти.
Ти можеш все! Ти – крапля й океан,
І ти – зернина в сонячній долоні.
І поки на землі Життя у зла в полоні,
Неси свій творчий дар, що Богом даний.

Вогонь Творця у тобі відізветься,
А ти благоговійно і завзято
Неси Любов і Творчість, і Красу –
Тоді до тебе радість повернеться!

- **Якби ж мені на це достало сили,**
Щоб лінь не звабила,
щоб заздрощі не з'їли!..

Марина Постернак

Тема: Равновесие движения

***
Гори, пылай, моя сердечность!
Сейчас и здесь. Из поднебесья
Склонись у родника веселья и мечты,
Напейся и умойся красотою.
Как в море Духа, – в море Света окунись
И детской радостью ко всем проникнись.
Смотри, вон по небу гуляет облачковый кот,
Смеясь, берется за живот,
Расчесывает землю струями дождя…
Я вижу это!
Наконец-то вижу я!

***
Огнем в груди энергии волна
Нас вознесет к подножью ковки Духа.
Внимай, смотри, молчи, молись и слушай,
Как Дождь из облака Любви взывает,
С Сердцами Высшими всех нас соединяет
И собирает в детскую страну,
Где по небу гуляет кот чеширский,
Расплескиваясь рыбными дождями.
- Ребенок-сердце, ты, конечно, с нами?
Лететь тебе, умыть и напоить
Людей сердечною и радостной надеждой,
Чтоб стало веселей и радостнее жить.

Тема: Музыка творчества

***
Как разбежалась! Вот – лечу!
Веселый рыжий клоун в небесах
Механикой Ван-Гога в красках и кистях
Так брызжет радостью и из ушей, и с глаз.

Упругость мыслей превращается в спирали,
Что жабку с солнышком связали.
О, Уриэль, соперник всех уснувших!
Осыпь достоинством и мужеством пронзи
Всех, кто взял в руки краски и карандаши!

Потоки краски устремятся к космосам души.
Мазок! Как разбегусь – и полечу!

Руслана Денисюк

***
Життя прожити - не поле перейти,
Потрібно все обдумано робити.
І з кожним кроком до мети своєї йти,
І для Добра, а не для Зла, служити.

Не в тому радість, що життя розгульне,
Не в тому суть, з ким викурив цигарку.
А в тім, що любиш, маєш серце чуйне,
І шлях у Завтра ти торуєш від світанку.

Ти кожний день стрічаєшся з любов'ю,
Навчаєшся щодня чомусь новому,
Щось, може, і дається немалою кров'ю,
Але щоразу, як дитя, радієш дню
ясному.

Навчаєшся по-справжньому людей
любити
І своє щастя неповторне будувати.
Тому так любимо ми мрією пожити,
Й так хочеться сьогодні в Завтра
побувати!

Та це ж туди й веде тебе дорога,
У глибину і вшир твого життя.
Колись ступив від рідного порогу
І йдеш у вир бурхливий Майбуття.

Життя в режимі Off-line

Іноді щоб побачити захід сонця, потрібно виглянути з вікна, відірвавшись від монітора. І ти дивишся і розумієш, що справжнє життя воно не тут, не вмістилося на 15-дюймовому екрані ноутбука. Ні. Воно там, за цим самим вікном, там, де чути сміх і голоси тих, хто живе в режимі off-line. Відлуння знайомих пісень і усмішка на твоєму обличчі – і хочеться, як у дитинстві, бігти босоніж по стежці, валятися на дерев'яному пірсі, спостерігаючи захід сонця, забувши про багато що і багатьох. У такі моменти залишається лише місце для теперішнього….
(http://zhyttya.org.ua/off-line/)

Думки на порозі

… Дев'ятнадцять не за горами. Самостійне життя сміливо стукає в мої двері. Картинки дитинства, наче кадри улюбленого фільму, миготять перед очима. І гожі, й негожі дні пролетіли разом з дитячими літами. Усе минає… А попереду – райдужна юність, як веселка після сонячного дощу. За веселковим мостом заховалося щось незнане й невідоме. Хто сказав, що світ чорно-білий? Я знаю точно, що майбутнє моє вбере всі кольори: одні грітимуть душу і серце, а інші – остудять. Але ж то життя! Таке різне! Таке несподіване!

Думка про самостійне життя трохи лякає. Хоча ні! Я знаю, що справлюся. Знаю, що не зупинюся на півдорозі до мрії. Знаю. Що все переборю. Так, дещо нам доводиться віддавати життю. Зате скільки беремо в нього! У житті – як у природі: то сонце лагідне, то гроза нестримна, то вітер шквальний, а то сніг м'який. Небо то плаче, то сміється – як я...

Та ось стоїть дуб кремезний. Міцний у нього корінь – тому й не можуть зламати його ні вітри, ні бурі. Хай і дух мій буде таким незламним – щоб вистояти і перемогти! А якщо в житті своєму матиму справу улюблену, то стільки задоволення та праця принесе і мені, й іншим! Чого ж тоді боятися того самостійного життя, якщо вже все вирішено, якщо я знаю, де береться еліксир щастя. Праця і благополуччя, удача і кохання – його важливі інгредієнти. Той еліксир дає таку енергію, натхнення, що людина здатна творити дива.

Думаю… Добре, коли думки чисті, як вранішні роси, світлі, як весняне небо, теплі, як промені сонця і добрі, як мамині руки. З такими думками жити б і йти вперед, вперед. А якщо оглядатимешся, то з посмішкою на обличчі і з гордістю за те, що вдалося пройти перелоги, не зігнувшись, не оступившись… Не забудь подякувати Богу за це життя, за шанс бути в ньому ЛЮДИНОЮ.

Майбутнє - це те, назустріч чому кожний із нас наближається зі швидкістю 60 хвилин на годину.

Клайв Льюїс

Поки живемо МАЙБУТНІМ, воно в нас є!

Аркадій Давидович

Редактор:
Анна ТРЕМБАЧ
Редакційна колегія:
Галина БРОШНЕВСЬКА
Василь ШИМОНЯ
Руслана ДЕНИСЮК
Ірина СИСАК
Оксана НЕТИКША
Фоторепортери:
Галина БРОШНЕВСЬКА
Тетяна ДІДИК
Андрій ГРИЦЮК
Ганя БАРДЮК

Вище професійне училище №25

25 плюс

Адреса: м. Хмельницький, проспект Миру, 61/3
Телефон: 61-03-93
Сайт: www.vpu25.km.ua/25plus.php
Ел.пошта: gazeta25plus@yandex.ua

Редактор-консультант:
Тетяна БОДНАРУК
Консультант з питань інформації:
Людмила РОМАНОВА
Менеджер-консультант:
Марина ПОСТЕРНАК
Адміністратор сайту газети:
Максим СЕРДЕГА